

סגן שי פלטי

21292234

בן רחל ועמוס

נולד ב - ט' חשון תשי"ג (28.10.1952)

התגייס לצה"ל ב - פברואר 1971

שרת בגדוד אריות הגולן (17)

נפל ב - י"ב תשרי תשל"ד 8.10.1973

בעת מילוי תפקידו.

פלטי, שי

שי, בן רחל ועמוס, נולד ביום ט' בחשון תשי"ג (28.10.1952) במעוז חיים. הוא למד בבית-הספר היסודי הקיבוצי במעוז חיים ובבית-הספר "פרדס" ו"המתמיד" ברמת-גן. אחרי-כן המשיך בלימודיו בבית-הספר התיכון על-שם קלעי בגבעתיים. שי, שנחנה כפי חבריו "שלטי פאיי", היה תלמיד טוב ואהוב על מוריו ועל חבריו. לימים, כאשר נתבקש לספר את קורות חייו, כתב, ששנות לימודיו בבית-הספר התיכון היו שנות חייו היפות ביותר.

הוא נמנה עם חניכי חנועת "הנוער העובד והלומד" וברבות הימים היה מדרך בקן גבעתיים. הוא אהב לשחות, היה מציל חובב וצלח שש פעמים את הכינרת, כן הרבה לטייל ברגל ולנהוג במכונית בכל רחבי הארץ. באחת מחופשות הקיץ נסע לטייל בארצות אירופה, וחזר משם גדוש חוויות. נערים שהכיר שם נתקשרו אליו ואל משפחתו בקשרי ידידות עמוקים. שי הרבה לקרוא על תולדות הארץ. "אתם", אמר פעם להוריו, "שבאתם לארץ והקמתם את המדינה, אינכם תופסים באיזו תקופה יפה חייכם, ואילו אני – איחרתי. כל מעשי הגבורה כבר נעשו, ותפקידנו – רק להחזיק בקיים". שי היה חברותי מאוד וקל מאוד להתיידד. חבריו חיבבוהו על עליותיו ועל חוש ההומור שלו ובדיחותיו המשעשעות. הוא היה נעים הליכות וטוב לב, רגשן וביישן מעט. עקשן היה, עמד על דעותיו וסירב להיכנע למוסכמות, גם בתחום הדת, ולכן חגג את חגיגת בר-המצווה שלו בקרב בני משפחתו, בלא כל טקס דתי. הוא אהב מאוד את בני משפחתו וכיבד את הוריו. לאמו, שהייתה מורה בבית-הספר שלמד בו, היה כמו יועץ.

שי גויס לצה"ל במחצית פברואר 1971 והוצב לחיל הרגלים, בחטיבת "גולני". לאחר הטירונות השתלם בקורס מ"כים חי"ר, בקורס מש"קי חבלה ובקורס קציני חי"ר. שבועיים לאחר שנסתיים הקורס חלה בצהבת, הפרופיל הרפואי שלו הורד והוא נשלח להשתלם בקורס בסיסי לקציני מודיעין. בימי השירות הצבאי הסדיר סיגל לעצמו, כך כתב, תכונה של אדישות, שבעזרתה התגבר על הקשיים השונים. הוא שימש דוגמה לחבריו בסבילותו ובכישוריו, היה קצין מסור, אחראי ומילא את חפקידו כראוי. על חלקו בפעילות המבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". במלחמת יום הכיפורים השתתף שי בקרבות נגד הסורים ברמת הגולן. בקרב שהתחולל ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) על מורדות החרמון, נפגע שי ונפל. על כי גילה גבורה במילוי תפקיד קרבי, תוך חירוף נפש, הוענק לו "עיטור העוז". בתעודת העיטור סופר כי בשמונה באוקטובר קיבל הגדוד פקודה לכבוש את מוצב החרמון. סגן שי פלטי ז"ל נסע בוחל"ם הפיקוד. תוך כדי עלייה לחרמון נתקל הכוח באש עזה ובשרשרת מוקשים על הכביש. סגן שי פלטי ז"ל התנדב לקפוץ מהזחל"ם, ותחת אש צולבת החל בפינוי המוקשים, שהיו זרועים לפני וחלי הטנקים. הוא הצליח לפנותם ואיפשר לכוח להתקדם מעט ואז נתחדשה אש חזקה לעבר זחל"ם הפיקוד, אשר שי הספיק לחזור אליו. שי איתר במדויק חוליה של סורים עם ר.פ.ג.י. במרחק עשרים מטרים, אשר כוונה את הירי לעבר זחל"ם הפיקוד. שי חטף מקלעון של פצוץ, קפץ מהזחל"ם ופתח באש לעבר החוליה של הסורים. תוך-כדי ירי נפגע ונהרג. במעשיו אלה גילה אומץ-לב רב, קור-רוח, יזמה ותושייה. שי הובא למנותח-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול. השאיר אחריו הורים, שני אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סגן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בתקופה ששהה בה ביחדחנו חרם רבות לגדוד במסירותו הרבה ובמקצועיות שביצע בה את תפקידו. ובעודו רוקם תכניות נרחבות לעתיד – נפל".

הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו, דברי זיכרונות, מכתבים ותצלומים.

זוהר :

אני חבר של שי עוד מתחילת הטירונות, מהיום הראשון שלנו בגולני.

ביום שבת עלינו למעלה, לראש-פינה, והתארגנו בחורשה וחיכינו לכמה זחל"מים, שאותם היה הגדוד צריך לקבל.

ביום ראשון ב- 10.00 בבוקר הגיעו כ-10 זחל"מים. אז התחלנו לארגן את זחל"ם המג"ד. באתי אליו ובקשתי ממנו להצטרף. שכן על כל זחל"ם מג"ד צריך גם להיות סמל מבצעים אחד. כנראה ששי סדר לי זאת. כיוון שאמר לי לעלות על הזחל"ם.

בשעה 11.00 יצאנו לדרך. עלינו לרמה דרך גונן - וסט. בצומת וסט נכנסנו למלחמה ממש. אז שמענו בקשר, שגדוד אחר דפק 3 מסוקים סוריים עם אנשי קומנדו, הסתער עליהם חזיתית וגמר אותם. מצומת וסט נסענו למסעדה, כשכבר מלווים אותנו הפגזות של סורים. זה היה בסביבות 1.00 או 2.00 אחר הצהריים ביום ראשון, היום השני של המלחמה.

הגענו למסעדה ושם נודע לנו שכבשו את החרמון.

עצרנו את שיירת הזחל"מים במסעדה, המג"ד ירד אל המח"ט ושמענו שהם מתכננים איך לכבוש את החרמון. המג"ד חזר כעבור שעהיים - שלוש, ואמר שכנראה הלילה נעלה על החרמון. מובן, שהיינו קצת מתוחים, אבל המורל היה גבוה מאד.

ביום ראשון בלילה לא עלינו לחרמון, כי אלוף הפקוד לא נתן אשור לכך והתארגנו לאבטחה וללחינה בתוך מסעדה בין הבתים. שלחנו זחל"מים לכיוונים שונים לחיפוי. אנחנו - זחל"ם מג"ד, היינו באמצע, ישבנו ליר מדורה: שי, מיקי ואני. המג"ד היה בצד. שתינו תה, ספרנו קצת בדיחות. אנחנו חָכְרָה שהיינו תמיד יחד והיה נחמד מאד שם ליר המדורה.

בסביבות 1.00 בלילה (חשבנו שנישן עד הבוקר) הקפצו את כולנו ואמרו לנו, שכנראה קומנדו סורי עם מסוקים נחת בסביבה. מאחת בלילה עד חמש בבוקר של יום שני היינו בכוננות בחציפת. היינו בטוחים שהם מתקרבים אלינו, אבל שום דבר לא קרה בסוף.

בשעה רבע לפני שש התחלנו לזוז לכוון כביש מסעדה-קונייטרה. נסענו כ-3 ק"מ ועצרנו בצידו הדרך. חלקנו שוב את הזחל"מים לכוונים שונים, לתצפית על טנקים סורים שיכולים להתקרב והתחלנו לעשות אוכל. חממנו את הבשר, הצטלמנו קצת וישבנו שם כשלוש רבעי שעה. עוד לא גמרנו לאכול, כשהמג"ד צעק לעלות לזחל"מים. עלינו מיד, ניקינו את כל מה שנשא, והתחלנו לנוע לעבר צומת מסעדה. בדרך נודע לנו שעולים על החרמון, קבלנו שם 2 טנקים וכל השיירה הגדודית התארגנה מאחורי 2 הטנקים האלה. 2 הטנקים היו סנטוריונים. אחריהם היה זחל"ם של מורי, המ"פ, ואח"כ הזחל"ם שלנו, זחל"ם המג"ד. היינו שם 13 חברה: המג"ד, נחנ, מקלעיסט -

מקדימה, קמ"ן - שי, אני - סמל מבצעים. היה דוקטור חטיבתי, חובש; היה קצין קשר, מ"כ ועוד 2 חיילים מפלוגה ב'. היו בערך 7 זחל"מים. אנחנו היינו בזחל"ם השני בכוח, לאחר 2 הסנקים שבראש.

התחלנו לעלות, עברנו את הגשר של מסעדה, עברנו את מג"ד של שמש, הגענו לרכבל תחתון.

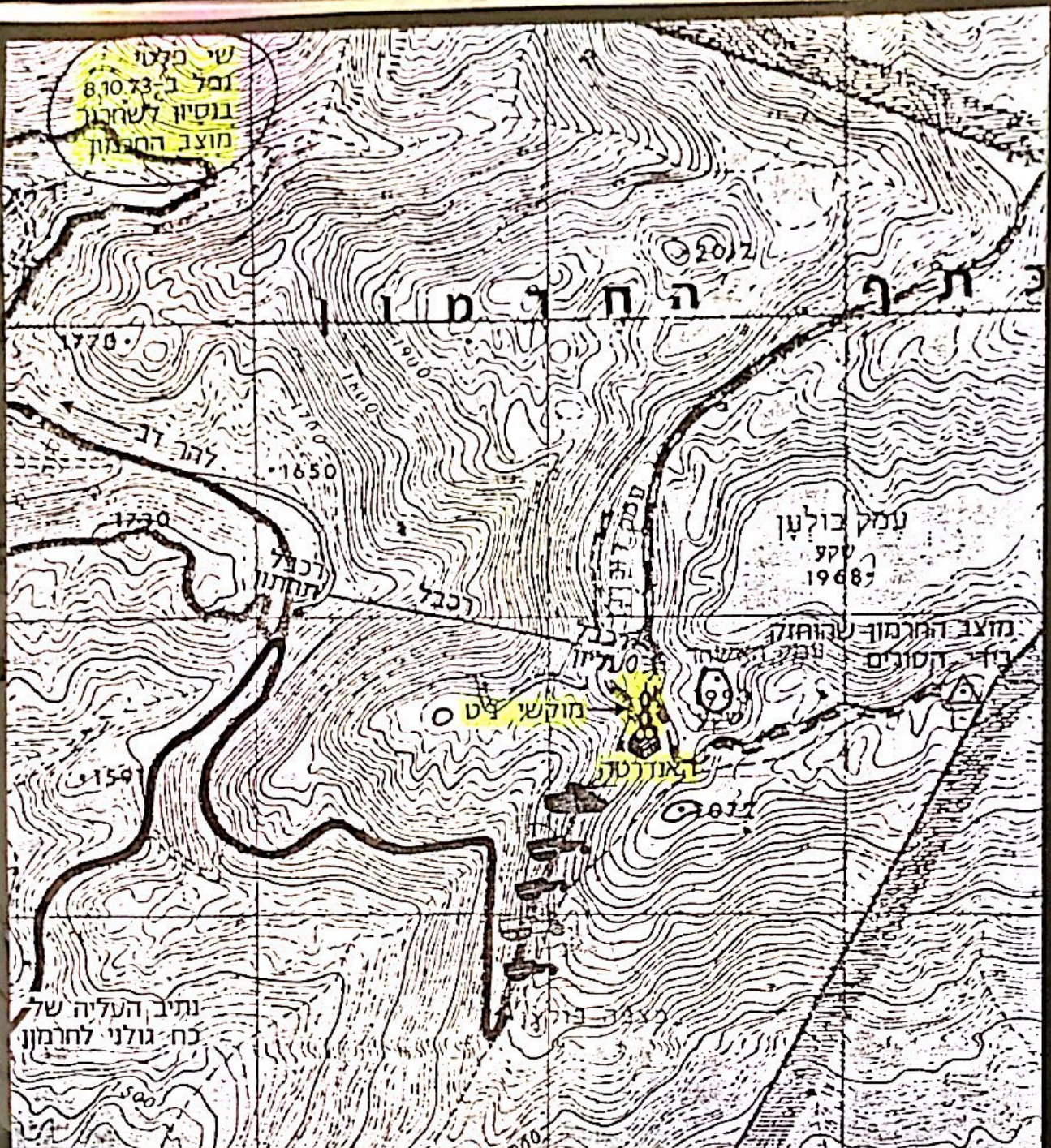
ברכבל תחתון המח"ט אמר למג"ד שכראי לקחת את הדגל, רגל ישראל שהסורים לא נגעו בו. המג"ד שלח את אחד המ"פ כדי להביא את הדגל. כשנכבש את החרמון, נשים שם את הדגל. כמו כן היה שם טרקטור גדול "9-0", 2 חיילים, קבוצניקים, הניעו אותו, והטרקטור נסע בסוף השיירה למקרה שנצטרך לפנות ולהיזז.

התחלנו לעלות, מתח, לא יודעים מה מצפה לנו, מאין תפתח האש. בינתיים, עוד לפני זה. כוח רגלי מגדוד 51 התחיל ללכת ברגל במקביל לזחל"מים. התכנון היה שבמידה שהסורים מכינים לנו מארב על הכביש עוד לפני החרמון, כוח רגלי של גולני יתקל במארב זה ויפגע בו. ואמנם שמענו בקשר שהם נתקלו במארב ודפקו אותו.

אנחנו המשכנו עם הזחל"מים. כ-500 מ' לפני רכבל עליון, היה וארי שירד אל הכביש מכוון החרמון. ואז שמענו בקשר שהטנקים מודיעים "שמטפטים" עליהם. התברר שירו בזוקות. הטווח של הבזוקות לא היה מתאים והן התפוצצו מעלינו. ירינו עליהם כעוזים ואז אמרתי להפסיק לירות שכן הטווח של העוזי לא מתאים. הבזוקות התפוצצו מעלינו.

חשבנו שזו התקלות קטנה, שכן אם יורים עלינו בצורה כזאת מרחוק, אז הקרב יהיה מהיר וללא בעיות. המשכנו להתקדם. יש שם עיקול עצום בעליה, כ-300 מ' לפני רכבל עליון. העיקול הוא של כ-180 מעלות. עברנו גם אותו והמשכנו להתקדם עד שבערך כ-200 מ' לפני רכבל עליון, הטנקים נעצרו לפני שרשרת מוקשים שהיו על הכביש. מיד צעקו "חבלן, לרדת למוקשים". על הזחל"ם שלנו היה סמל אחד, מש"ק חבלה. אמרו לו לרדת, אבל מאיזה סיבה הוא לא רצה לרדת. הוא אמר שיש לו משהו, אבל אינני זוכר בדיוק. אז שי אמר שהוא קצין חבלה והוא ירד יחד עם הסמל.

הם רצו קדימה. אלדר שרוני הצטרף אליהם בשלב מסוים, על יתר השלבים נודע לנו אח"כ בקשר.

אלדר :

אחרי הסבוב האחרון (לפני הרכבל העליון) הכינו הסורים מארב רכב. אני סבור שהיה זה מארב רוסי-ויטקונגי טיפוסי. הטנק הראשון נתקל מיד לאחר הסבוב הראשון בשתי שרשראות של מוקשים לא מוכרים - בצורת צלחות. הטנק הבחין במוקשים שהיו מונחים באופן גלוי על הכביש. הרכסים ליד הרכבל הולכים כצורת האות ח". רכס שהולך ממזרח למערב, ושני רכסים מצפון לדרום. הכביש עולה ביניהם. את המוקשים הניחו הסורים בתחילת הרכסים. כשהטנק נעצר הוא התחיל לחטוף בזוקות. הוא חטף ארבע בזוקות וזה שיתק אותו. אף אחד מהאנשים לא נפגע, אבל הטנק שותק וכל מערכותיו נפגעו מההדף. היה שם רגע של השתהות, שכן לא ירענו בדיוק מה לעשות, ואז התחילו הסורים לצלוח משלושת הרכסים, כלומר משלושה כיוונים. אני הייתי בזחל"ם הראשון של הסוירת. קבלתי פקודה בקשר, לרדת עם החוליה ולאבטח את שי. ראיתי באותו רגע את שי עובר ליד עם ערכת חבלה וחבלן. אני עם עוד שלושה חיילים ירדנו במהירות כי צלמו עלינו. המג"ד שלח את שי עם החבלן

לפנות את מוקשי הרכב שעל הכביש. הקשר של המג"ד נשלח גם הוא להצטרף אלי ואל שלושת החיילים לאבטח את שי. הרווח בין המוקשים היה בערך כמטר וחצי. המאבטים יחד עם שי והחבלן הגיעו לשם כשכל הזמן יורים משלושת הכוונים. לעמוד אי אפשר היה, ולכן שכבנו מאחורי הטנק שמש כחומת פלדה, שאיכשהו הגנה עליהם. ניסינו להתקרב לעבר המוקשים מהצדדים. כל מי שהוציא את הראש נפגע. בשלב זה נפגעו שלושת החיילים שתחת פקודי ופיניתי אותם לאחר. הקשר של המג"ד נפגע גם כן. נשארנו החבלן, שי ואני. ואז לשי היה רעיון, שהוא לדעתי טוב. הרעיון היה ששי יזחל מתחת לטנק, הטנק יתקדם עד עשרה סנטימטרים מהמוקשים. לטנק יש נחון מלפנים ושי רצה לזחול מתחתיו, להושיט ידים. לקחת את המוקשים ולהעביר אותם אלי (אני זחלתי אחריו). וכך היה. שי לקח בידיים את המוקשים בהעבירו אותם אלי ואני רחמתי אותם הצידה בגלוי. שי

אח היר על הדופן של זחל"ס, קרא לקצין הקשר
שלו וקפץ למטה. אחי המג"ד ירד אורי קורן. אורי
התחיל לרוץ קדימה והגיע לטנק. אחרי כמה שניות
שמעתי צעקה, ירדתי. ראיתי שהמג"ד נפצע כשירד
מהזחל"ס, צעקתי למג"ד, אבל ראיתי כבר שדובי
גמור. ראיתי שאין לי מה לעשות שם. זה לקח
כמה שניות, אבל זה נראה לי המון זמן. צעקתי:
"חובש", אבל החובש לא ירד מיד. אז רציתי להעלות
את דובי לזחל"ס וכשהחזקתי אותו בידיים אני
חטפתי כדור ביד. בפקודת המח"ט התקרבו וראינו
מה עושים עם המוקשים. שי(פלט) היה עוד מתחת
לטנק ולאט לאט פינה עם הידיים את המוקשים. כל
הזמן אש. ראו פגיעות על הטנק ולצידו הכביש.
הטנק התקדם מעט, עד המוקש הבא, ושי פינה אותו
הצידה וכך הלאה.

אחרי ששי פינה את המוקשים, הוא והמש"ק
חזרו לזחל"ס בשלום.

קבלנו קריאה בקשר שכנראה הסורים תוקפים
מצלע ההר. התחלנו לרתק מהדופן הימנית של הזחל"ס,
לעבר הצלע הימנית של ההר. ירינו מכל הכלים לשם.
שי עם המקלעון גם כן ירה מהזחל"ס. בשלב מסוים,
אני לא יודע למה, הוא פתח את הדלת האחורית של
הזחל"ס וירד, נצמד לדופן ההר וירה משם. ואז
הוא חטף בנב ונפל. העלינו אותו לזחל"ס. בשלב
זה כל הזחל"מים היו חקועים שם. היו הרבה
נפגעים ובקשנו בקשר מהמח"ט לפנות מהר את
הפצועים וקבלנו אשור לכך. התחלנו לנסוע חזרה
ברכס בין המוקשים. זה היה מסוכן מאד ובנס
לא עלינו על מוקש שם. הצלחנו להגיע מאחורי
העקול, שם הצלחנו להסתובב. המשכנו בכביש למטה
עד שפגשנו באמבולנס, אליו העברנו את הפצועים
ומשם לנקודת פינוי.

זוהר :

שמעתי, שהגרוד המליץ להעניק צל"ש

לשי על מעשה גבורתו.

התחיל לזחול מתחת לטנק. אבל קודם לכן אמר לי "שמע, אלדר, אני מפחד", שאלתי אותו אם הוא רוצה שאני אעשה זאת, אבל שי ענה: "לא, זה יהיה בסדר". לקחתי את הטלפון של הטנק, שי זחל מתחת לטנק, לא הצליחו לפגוע בו. כל הזמן צולפים הסורים מהרכסים. היות ושי שכב מתחת לטנק, לא הצליחו לפגוע בו. זה היה בבוקר. אני אינני זוכר שעה מדויקת. שי אותה לי כל הזמן מתי לעצור את הטנק. הוא קידם את הטנק עד למוקשים, ואני אחזתי במכשיר הטלפון הנמצא מאחורי הטנק. שי קידם כאמור את הטנק עד 10 ס"מ משורת המוקשים הראשונה כשהשורה השנייה נמצאת במרחק של מטר וחצי מהראשונה. שי סיים לפנות את כל המוקשים וחזר לזחול"ם שלו.

מיקי בלק:

אחרי שפינו את המוקשים, הטנקים המשיכו להתקדם עוד כ-100 מ' ואז הטנק הראשון נפגע ואחרי הטנק השני. שמענו זאת בקשר. אני זוכר שאחד מהטנקיסטים צעק שהוא לבד, ושכל הצוות נפגע, וכן שמערכת הנשק נפגעה ושאנו יכול לירות. הוא התחיל לסובב את הצריח כדי להפגין נוכחות, כדי להראות שמישהו נמצא בטנק הזה, אבל למעשה לא יכול היה לירות.

הזחל"ם שהיה אחר 2 הטנקים המשיך להתקדם עד לטנקים, כשאנחנו אחריהם. עברנו את המוקשים ונתקענו אחרי הטנקים. הטנקים לא יכלו לזוז או להסתובב. גם אנו לא יכולנו. נשארו תקועים מאחורי הטנקים, כשכל הזמן יורים לעברנו אש איומה. בזקות מתפוצצות מסביב, קליעים דפקו כל הזמן. יושבים חסרי אונים. כל מי שזז חוטף. צלפו מכל הכיוונים.

כשהטנקים היו תקועים מאחורי המוקשים (בשלב מוקדם יותר) המג"ד כל הזמן בקשר, אמר לטנקים להתקדם קדימה. ואז המג"ד, בשלב מסוים, אמר למג"ד בקשר: "או שאתה הולך לברר בעצמך מה עם זה, או שאני הולך". אז המג"ד, בכעס, שם

מצב החרמון נפל בידו הסורים בהתקפת-בזק מפתיעה ביום הראשון

למלחמה. משימת החורו ליד צה"ל הוטלה על חטיבת "גולני" ואף בוצעה עלייה אחרי יחיליה סבלו אבידות רבות. נלחמו בהקרבה בלתי-רגילה, וביצעו משיגי-גבורה שעל כמה מהם יוספר כאן.

האור הירוק לנסיון הראשון, שלא עלה יסוף, ניתן ביום שני השמונה באוקטובר 1973. הוא היום השלישי לסרוץ הקרבות. בתי-הכפר מגידל שמש היו עדיין עטופים בערפילים של טרם בוקר, שעה שבמבואותיו התארגן הכוח ליציאה. את טור הלוחמים הובילו לוחמי סיירת החטיבה, ובמרחק ניכר מהם נסע על הכביש טור הוחל"מים ובו יתר הכוח. בחוד הסיירת נע אותה שעה גם רב"ט יעקב גונין מאשקלון ועימו המ"א ג' שלו. הסיירת סרקה את השטח, נעה בין הסלעים בפריסה רחבה, עד שלאחר שעה נבלמה עלי-ידי יריחת מן המארב. הצליפות שרקו מעל הראשים, לוחמים נפגעו, והשאר מוכרחים היו להיצמד לאדמה ולמצוא מסתור בקפלי הקרקע הטרשית. רב"ט יעקב גונין שמר על קור רוחו. עם עוד ארבעה לוחמים תפס עמדה ולחם מתוכה שעות מספר, בעוד שהסורים מנסים כל העת לכתרם. הקרב היה קשה. הוא התנהל מסווחים קצרים ביותר ובערסל כבד. למרות זאת דילג רב"ט יעקב גונין וכאשר ניסו הסורים להסתער מעמדה לעמדה, וכאשר ניסו הסורים להסתער לעברו, קם, ניצב חשוף מולם, ירה מן המותן במ"א — ושביר את הסתערותם. כך המשיך בלחימתו העיקשת, כשהוא מוסיף לדלג מע" מדה לעמדה, עד שבאחד הדילוגים הללו פגע כדור בראשו והוא נהרג.

"מארב רוסי טיפוסי"

גונין היה אחד מטובי החיילים בסיירת: חזק, עקשן, מאלה שאפשר לסמוך עליהם. הוא נולד בטבריה ב-1952, ובעודו ילד עבר עם משפחתו לאשקלון, בה סיים את ביה"ס התיכון. אהב לקרוא ספרים בכל התחומים וכך רכש בקיאות רבה בהיסטוריה ובמקצועות טכניים שונים; כן אהב טבע, ולא החמיץ אף צעדה באיורים שונים בארץ; אהב מוסיקה, ספורט, שחיה וצלילה, והצטיין במיוחד בקליעה למטרה.

בעוד לוחמי הסיירת נתונים בעיצומה של מלחמתם הקשה, המשיך הכוח העיקרי להתקדם על הכביש. שני "צנטוריונים" הוליכו בראש שיירת הוחל"מים הגדודית. בוחל"ם השני, זחל"ם המג"ד ישובו 13 חברה וביניהם קצין המודיעין סגן שי פלטי. הסיירה עברה את הגשר של מסעדה, את מגידל שמש ואת הרכבל התחתון. הם עצרו לרגע, כדי להוריד את הדגל הישראלי שנותר שם. כשיכבשו את החרמון יהיה להם דגל להניף עליו, חשבו. כ-200 מטר לפני הרכבל העליון, לאחר שחממו מכמה פגיו בווקה, נעצרו הטנקים המור"ב לית לפני פרשרת מוקשים שחסמה את הכביש. "לדעתי זה היה מארב רוסי-וייטקונגי טיפוסי", מספר אלדד שרוני, "כשהטנק נעצר,

הוא התחיל לחטוף בווקות. אנשיו לא נפגעו, אך כל מערכותיו נפגעו והוא שותק. אז התחילו הסורים שזל הרכסים מסביב להמסיר את משלושה כיוונים. ראיתי את שי רץ מוחלם הכביש אל עבר המוקשים עם ערכת-חבלה וחבלן. אני ועוד שלושה חיילים נשלחנו לאבטח אותו. הסורים ירו כל הוכן. נשכבנו מאחורי הטנק הפגוע שסיים לנו מחסה. אי אפשר היה להתקרב למוקשים וכל מי שהוציא את הראש — נפגע. רק החבלן, שי ואני, לא נפגענו. שי העלה לקצת רעיון טוב: הוא הציע שהטנק יתקדם עד עשרה סנטימטרים מן המוקשים. לטנק יש גחון מלשנים ושי רצה לחולל תחתיו, להוריש ידיים לקחת את הכו"קשים ולהעביר אותם אלי. הוא התחיל לחולל אל מתחת לטנק, אבל קודם אמר לי: "סע, אלדד, אני כפחד". שאלתי אותו אם הוא רוצה שאני אעשה זאת במקומו, אבל הוא ענה שלא צריך ושיהיה בסדר. ואכן שי שכב שם, כיוון וקידם את הטנק והוציא את הכו"קשים. אחרי-כך חזר לוחל"ם שלו.

שי נולד בקיבוץ מעוז-היים, בשנת 1952, לעצום ורחל פלטי. הוא היה בן הוקונים, האח הקטן של אילון חגי ותלמה. ילדותו בקיבוץ היתה שלווה ומאושרת, אך בגיל תשע נפגע מכך שמשפחתו עזבה את הקיבוץ. המעבר לעיר היה קשה וכרוך בהסתגלות לאורח-חיים חדש ולחברים חדשים וסוגים מאלה שעומס גדל. בתיכון כבר התחלב היטב, היה פעיל בתנועת הנוער העובד, נסע לחו"ל באחד החופשים ובסך-הכל היתה זאת, כפי שאמר פעם, התקופה היפה בחייו. בשנת 1971 התגייס שי לצבא, וכמו שני אחיו הגדולים — ל, גולני, הוא לא אהב מרות, לא, "הסתגע" אחרי חיי הצבא, אך למרות האדישות שפיתח לאימונים וענשים גם יחד, עמד בכל מה שהוטל עליו, הגיע לקורס קצינים ואחרי שסיים אותו השתנה גם יחסו לצבא. מהלת הצהבת, שבעקבותיה ירד הפרופיל שלו לחצי שנה, הוציאה אותו מן המסלול אליו שאף כמפקד בחי"ר, אך לאחר החלמתו שירת כקצין מודיעין קרבי.

הגיב בתנועת ביטול

אחרי שסיים שי פלטי לסלק את המוקשים וחזר לוחל"ם שלו, עוד הספיק להתלוצץ עם חבריו ולעודד את רוחם. לאחר-מכן התקדם הכוח מעט אך יריות הסורים מימין נתחזקה. הכוח השיב את שי פלטי חטף כקלעון של פצוע, קפץ מן הוחל"ם ופתח באש לעבר האויב. תוך כדי ירי נפגע ונהרג.

באותו זמן ממש ניסה חלק אחר מגדודו של שי להתחבר עם כוח החוד של הסיירת. שעדיין נתון היה במצוקה. באחד הוחל"מים ישב סגן אפי שניאור, באר"ש-בטי בן 22, קצין בלונדי בעל פני ילד מטעים. מטעים מכיוון שאפי, בוגר הגמנה הריאלית המחזור הראשון של הפנימיה הצבאית בגימנסיה "הרצליה", היה אחד הקצינים המיוחסים ב"גולני". הוא קיבל לידי פלוגה מפוררת והפכה בעבודה קשה לפלוגה מלוכדת שזכתה במקום שני בבחון הירי. הוא דאג לחייליו

סמל יעקב גונין ז"ל

דאגה שאין לה גבול ובצידה דרש מה הרבה. הוא לא נרתע מלכונן בסכסוכים עם אנשי מפקדה וקצינים גבוהים ממנו. כשהשג הספרו אינו דופק או שנעשה עוול לחייליו, כלי-כולו אמר עצמאות, מרדנות וחוסר-תח"טבות מוחלט בכללים שמכתיב סולם הדרגות הצבאי. לפני המלחמה הגיעו הדברים לסכסוך גלוי בין אפי לאחד ממפקדיו, והוא הרשיעה למרות זאת הגיע ליחידתו עם פרוץ המלחמה, ולא היה כוח שיפגע ממנו להצטרף אל אחד הוחל"מים. חבריו שמחו לבואו כי ידעו שהוא קצין מוכשר ואחד המ"מים הטובים. מודי, מפקד הכוח, שלא הסכים לקבל איש שלא היה שייך לו, קיבל את אפי בורועות פתוחות. בשלב מסוים צריך היה כחדי לשלוח מחלקה לחלץ כוח שהסתבר במעלה ההר. מפקד הכחלקה היה צעיר ובלתי-מנוסה, ואפי התנדב ללכת עימו ולסייע לו. הוא קפץ מן הוחל"ם ויחד עם המ"ם הוביל את המחלקה תחת אש כבדה במעלה ההר. הם התקדמו אל עבר העמדה הסורית שירתה עליהם, ובאותו זמן נפגע הרנג"סיס ונהרג אפי נטל את הרנג"ס, ירה ופגע בעמדה מישהו צעק לו שיוהר, והוא הגיב בתנועת ביטול בידו. אך הצעקה לא היתה מיותרת, שכן באותו רגע כמה נפגע המ"ם שלבה מכדור אויב. רב"ט אברהם משולם בן ה-19, יליד קיבוץ יקום וצייר מחונן, היה אותו רגע במרחק שלושה מטר מן המ"ם שלו, ולא הרגיש כלל שהלה נפגע. "אמרת לי 'אני פצוע', מספר המ"ם, אז ללא כל בהלה, רץ אלי ואני צריך הייתי להכריח אותו לשכב, כי הכדורים שרקו מכל עבר, אברהם הוציא את התחברסת האיטית שלי וחבש אותי בקטק ובהקפדה". אחרי שאבי משולם סיים לחבוש את מפקדו, הוא המשיך להתקדם יחד עם אפי שניאור. הם הסתערו יחדיו על העמדה הסורית, כשהם נוטפים אותה באש, וזינקו לתוכה ונספו.

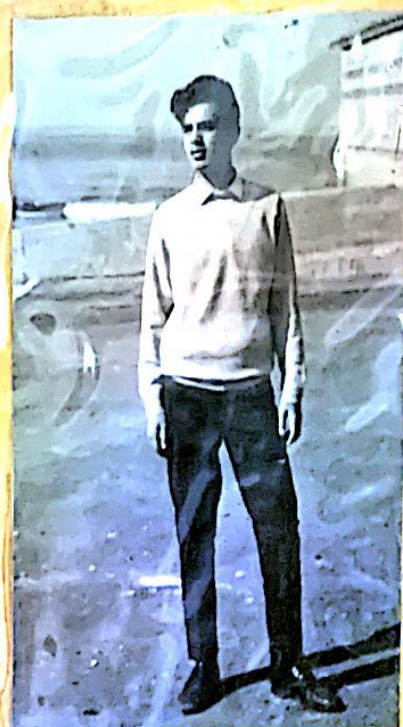
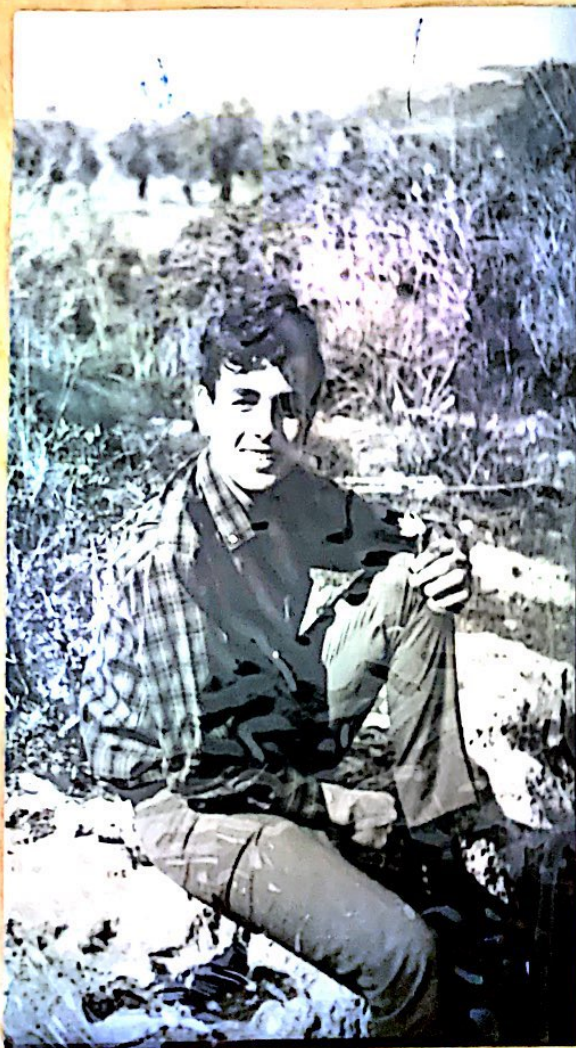
"בקורס המ"מים היה אברהם בין הטובים במחלקה", מספר המ"ם שלמה יואלי, "הוא הסתייד לקבוצה קטנה של בחורים בעלי כושר הנהגה טבעי. היה בעל חוש הומור שאיש לא יכול היה לעמוד בפניו. בחור צנוע וחיייל טוב מאוד ובעל תושיה יוצאת מן הכלל, שידע לקבל על עצמו כל תפקיד, גם כשהוא לא כל-כך נעים ונוח. לפני היציאה לקרב לקח אברהם על עצמו את חלוקת התה והקפה לחבריו. בזה ובכל התנהגותו תרם להעלאת המוראל של המחלקה."

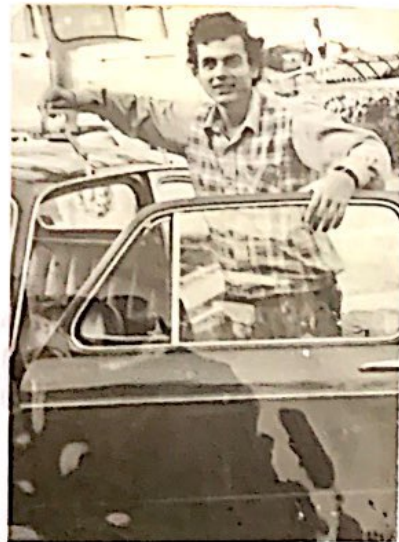
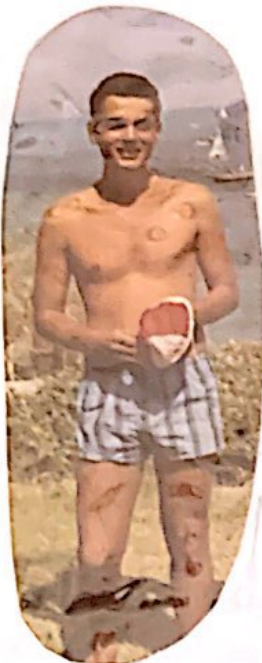
במכתבים למשפחה, להוריו, לאחיו ולא-חיותיו היה מכנה עצמו לעיתים דרך-לצון בשם שוייק. אולי כך הרגיש בצבא, אך לא כך לחם ונפל.

הקרב הראשון על החרמון לא עלה יפה. הוחל"מים הלכודים, אנשי הסיירת הנלחמים על חייהם והכוחות האחרים המנסים ל-הגיע אליהם סבלו אבידות כבדות. בזמן שהכוח נסוג מן הרכס שכב סמל גלעד ליטן מנהריה, ויחד עם חבר חיפה על הנסיגה. אחר-כך, כשהצליח להגיע אל הכביש התברר

מכתב מהחברה האוהבת
שלם ידעה את שם אנחנו לא

ידענו צדי"ן... 4 ימים אחרי נפילתו של
ש"י

ש"י יקר!

אני מעלה שהחברה תגיד ארזה ואלווה מאמא.
אני גם מעלה שהיא תגיד אהמתיק אב רובין
שנברה.

ש"י, אם זו לא ארזה מיוחדת לך לא קשה מאד,
אני מבקש שתקשר. להם עם זה לא נח, יאז
אזי דרך משפחתי שילם זהובות זו מה שאותי.
אני יוצא שטפון מחלים זה דבר מורחב כלל
אמא ואני הם אני מעלה שגם אצטב, כי
זה קשה בצורה לא רגילה להגשים את עצמי אם
אני א.ס.

מעלה הם זוכי שהם יקנה מה
ושנלה זהבאלה בתקצם

עק

אוהבת מאד

רמיה

ממכתביו של שי

שבת 10.4.71

להורים רוב שלומות!

קבלתי אתמול את מכתבכם, חודה רבה! אתמול חגגנו כאן את הסדר, היה המון אכל ואין ספק שהוספתי כמה ק"ג טובים, היה נחמד. הספקנו אפילו קצת להשחקר, אולם איך שנזכר היינו צריכים לשמור על הבסיס בארבע שעות, לקחתי שמיכה וטרנזיסטור שרק הפריע לי כאשר... נרדמתי בזמן השמירה, בכלל השמירה כאן חונה דבר קשה (בהתחלה בעיקר) - לחשאר עד במשך ארבע שעות בשמירה בסיסית, אבל כמו לכל דבר מתרגלים והזמן בסופו של דבר רץ, כבר עברו ששה שבועות מן הטירונות ומתחילים להרגיש את הריח של הסוף. ביום שני יש "יום הורים" ומיד אחרי זה, כלומר בימי שלישי ורביעי, אנחנו יוצאים למסע של שמונים ק"מ, ולכשנחזור לבסיס נשאר ערים כלילה, על מנת להכין את "מסדר המפקד" לפני היציאה הביתה - ביום חמישי. כך שאהיה בבית, כמעט בטוח, בחמישי - שישי - שבת, וזה פרס די רציני על הסדר בבסיס ועל המסע (שאחזור ממנו כנראה עם רגליים אחרות משהיו לי לפני כן...). באם יש לכם תכניות לסוף השבוע, אחם לא צריכים לשנותם בגללי (כלומר, אם התכנית היא לא להשאר בבית).

מקווה שהסדר בבית עבר בהשקט ובבטחה וכולם נהנו מהיחד. לשם שנוי אני החזקתי כאן אצבעות שהכל יעבור בסדר בכל מקום. את האוכל של אמא בטח הפסדתי. כאן היה הרבה אוכל ודווקא לא רע. אבל לא כמו אצלך (אמא).

בקשר לתחזיות של אבא על מלחמה, אני לא מאמין שתהיה השנה, כל הדיבורים, הם לרעתי, על מנת ליצור כח הרתעה ותו לא. מכל מקום מקווה שלא תהיה (מלחמה) בשלוש השנים הבאות.

עד כאן להת' בסוף השבוע

או ביום שני (אם תבואו)

שי

יש לי עכשו חורגות מטבח ואני נאלץ להפסיק המנוחה והכתיבה.

להורים רוב שלומות!

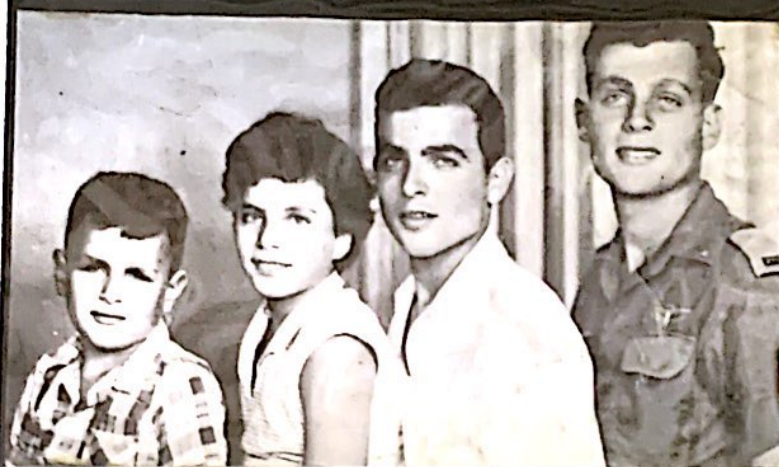
ובכן ביום שבת הנעתי לבסיס בזמן ובשלום. חודה רבה לאבא וסליחה רבה על ההפרעות. מקוה שלא נגרמה אי נעימות רבה מדי. כפי שאתם רואים יש לי דאר צבאי חדש וזה אומר שפתחתי קורס חדש ואני מקוה שאתם כבר מבינים... התנאים כאן הם על רמה גבוהה מאד למרות שמובטח לנו "לקרוע את התחת" בהתחלה.

אנחנו כבר ביום השני של הקורס ועדיין לא התברר לאן נושבת הרוח. יש כאן הרבה חברה מביה"ס וזה נחמד להפגש אתם במקום בזה, אגב המקום בנוי בצורה מיוחדת מאד, ואני רק מקוה שתוכלו לראות פעם אותו.

אני כנראה לא אניע חביתה אלא ב-12 מאי, כך שאין מה לדאוג לי. בינתיים נגמר לי הכסף, אבל המשכורת תגיע בעוד חמישה ימים, כך שגם לזה אין לדאוג. החבר'ה כאן באים מכל מיני מקומות בצה"ל, וזה מעניין מאד להכיר ולהחליף חוויות, וכמובן להתנצח ולהתכחש מה יותר טוב...

אגב, אפשר לבוא ולבקר כאן בשבתות, אבל זה רק באמת אם אין לכם מה לעשות, ורצוי לא בשבועיים הקרובים, כי הבריקה כאן עדיין סגורה. זה הכל להפעם, ר"ש לכל המשפחה.

מן הבן האוהב שי

7.6.72

ל... שלומות!!!

ושוב, עברו אי אלה 3 חרשים מאז התראינו לאחרונה, ובאמת חבל, אולם הפעם נכנסנו לעונה היפה של השנה; אצלך זה מתבטא בזה שמריחים כבר קרוב קרוב את החפש הגדול ואני בטוח ששוב אין לומדים באותה רצינות של כל השנה (בעצם נשארנו לכם עוד פחות משלשה שבועות וזה עצום - לא?).

אצלנו מרגישים את עונת השנה בכך ששוב לא צריך מעיל, אפילו בלילה. הימים ארוכים וזה תמיד יותר טוב (תמיד אהבתי את הימים הארוכים יותר).

ומי שיוצא לטייל בשטח יכול כבר למצוא את הפירות - שזיפים, אפרסקים ותותים. בקצור עונה טובה. אני מקווה שאני לא נשמע פיוטי מדי, פשוט זה מה שאני חושב.

את בטח שואלת את עצמך היכן אני נמצא ומה אני עושה. ובכן כמו שאת מנחשת התחלתי קורס חדש. אולי לפי הד.צ. תוכלי לאמת. כאן יש בריכה וכל מיני תנאים שבשום מקום אחר בצבא אין, וזה מאוד מרשים. יש עוד הרבה הרבה לספר, ואולי כדאי שנעשה את זה בע"פ בהזדמנות קרובה במילים אחרות - אשתדל להתקשר מתי שהוא, אולם לפני זה אני מקווה לחשובה ממך. אגב בשבת האחרונה היינו כעין-גדי במעין טיול - ירדנו ברכב מבית לחם עד מצפה עין-גדי ומשם ברגל לעין-גדי עצמה. היינו שם בערך יום ולילה והיה יפה מאוד, ושוב התפעלתי מהמקום ומהניגודים שבו ונזכרתי - כך.

זה הכל להפעם ושוב מקוה לחשובה מהירה ככל האפשר...

חברים מספרים על שי

22.4.74

לכתוב על שי...

- על שי של מלחמה, על שי שאיננו...
- לא נתפס, לא חולך ביחד!...

את שי ז"ל חכרתי מאז היינו יחד בתנועה, פעולות משותפות, מסעות, מחנות העבודה. אך יותר מכל אני זוכרת את אותם ערבים מסביב למדורה. היינו יושבים כולנו ושרים... "שירי מולדת", "שירי ציונות". את שי בקולו העמוק, קשה היה שלא לזהות. וחמיד אותו רגע של שקט שאחריו שי בסולו... "השריונים יצאו בחריקת שרשרת"... ידענו שזה השיר שלו, שי שר, ואנחנו מקשיבים...

רצה המזל ובצבא שוב נפגשנו, שי הגיע לקורס הקצינים ואני - הפקירה של הפלוגה. גרמה שהימים הראשונים של הקורס הם "המפחידים" ביותר. כולם מבולבלים, קצת ממורמרים. הרי רק אתמול היו מפקדים (מ"כים) ובקורס הם בסטטוס של חניכים (צוערים). שי, לא מאבד את שלוותו. אותו חיוך יפה והשקט האופייני לו!

אף זכור לי קוריוז מאותה תקופה... הפלוגה התאמנה כבר למעלה משעה, ואני במשרדי מזהה פתאום את שי - יורד במדרגות, בפליאה אני שואלת את שי - האם הוא חולה? או קרה משהו? "לא" עונה לי שי (בכנות) - "פשוט ישנתי..." והתעוררתי רק הרגע! "הגיע על כך אחד החברים הטובים של שי בקורס: "ואפילו יתמוטט החדר, לא יצליחו להרגיז ולהעיר את שי, הוא ינער את האבק ויחירך!"...כן, כזה היה שי. שי כפי שאני הכרתיו. יהי זכרו ברוך!

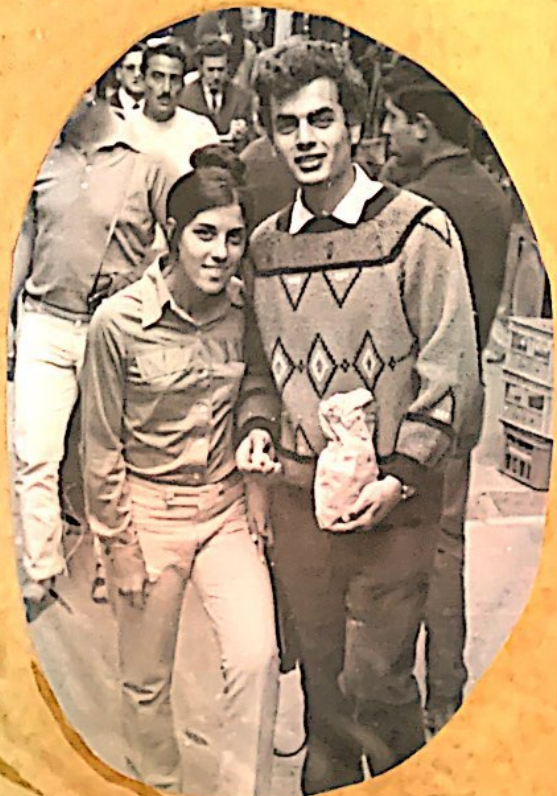

רותי:

אני זוכרת שתמיד היינו לומדים ביחד לבגרות, שי, אני, סטרז', ג'וני ודני. היינו לומדים בד"כ אצלי, ושי היה מופתע מערמות הכלים במטבח. ואמר: "חכו ותראו, אני אעשה לכם ארוחה." ובאמת כשהגיע תורו, אנחנו ישבנו ולמדנו, ואילו שי התחיל להכין את ארוחת-הערב. במשך שעה עשה שבע חביתות, הוא באמת התאמץ אז.

בפעם אחרת כשלמדנו לבחינת מגז בפיזיקה. העניינים לא התקדמו והתחלנו להתעצבן, הסתכלנו בטלויזיה, פתרנו שתי שאלות וראינו שזה לא זה. שי אמר: "יהיה מה שיהיה" והלכנו לסרט.

בכלל תמיד היה אופטימי.

מוטי :

רק חברה מועטים ושי בכללם הלכו במכנסיים קצרים גם בחרף. יום חרף אחר עמדנו שי, אהור בן אפרים ואני בבית-הספר, שלחנו במכנסיים קצרים, כמובן. ואז נגשה אלינו המורה למתמטיקה מרים כך ואמרה : "מניע לכם צל"ש".

ג'וני :

בקלעי הקפידו על הופעה בחלבושת אחירה, אך החברה פרקו עול. יום אחד נערך מבצע "מלביש" ואלה שלא לבשו חלבושת אחירה נשלחו הביתה, ביניהם שי.

כעבור חצי שעה הופיעו שי, אילן בלומשטיין, ויאיר במכנסיים עתיקים נוסח הצבא הבריטי. מכנסיים אותם מצא שי ב"בוידס" בביתו, מאז לא נשלח יותר הביתה מסיבה זאת.

אסנת :

באחד באפריל, החלטנו שאנחנו לא לומדים. רק הבנות יצאו והבנים נשארו. רק שי ושוויצר היו אלה שהצטרפו לבנות וגם עשו אח"כ את הבוחן אצל גילה. גם כשהיינו כבי"ס שדה במירון, והשומרים בלילה לא הרשו לצאת, היו שי, שוויצר ורצין היחידים שהעזו והתגנבו לחדר הבנות. תמיד היה לשי האומץ לדברים האלה.

רותי :

שי ישב עם ג'וני בטור ב', וג'וני היה אז מספר בדיחות. והיינו שולחים פתקים. ג'וני היה מתייעץ עם שי, ושי היה מחוץ עם הפתקים ומוסיף משלו.

דני :

המעבר בשבילי מהקבוץ לעיר לא היה קל. והייתי צריך מספר שעורי עזר. תוך כדי כך היה שי החבר היחיד שלי בנבעתיים.

סמדר :

בשוישית היינו ילדים קטנים כולנו. היה לנו פח זבל בכיתה. והיה לו מכסה עשוי פלסטיק. אני זוכרת את הפרצוף עם צהלת הנצחון של שי, כאשר היה מעיף את המכסה על גג הבית שממול. כמובן אחרי זה הביאו לנו מכסה חדש עשוי פח. מה שבטוח בטוח.

ג'וני :

הוא חיך תמיד וזה היה חלק מהיופי שלו, השמחה והעליצות לא עזבו אותו. אבי היה מכנה אותו : הבחור היפה החייכן.

גבי :

ליחירה שלי הניע אחד ששרת עם שי, שאלחיו אם הוא מכיר את שי, התשובה היתה: בטח. שי הוא הבחור הכי חמוד אצלנו בגדוד.

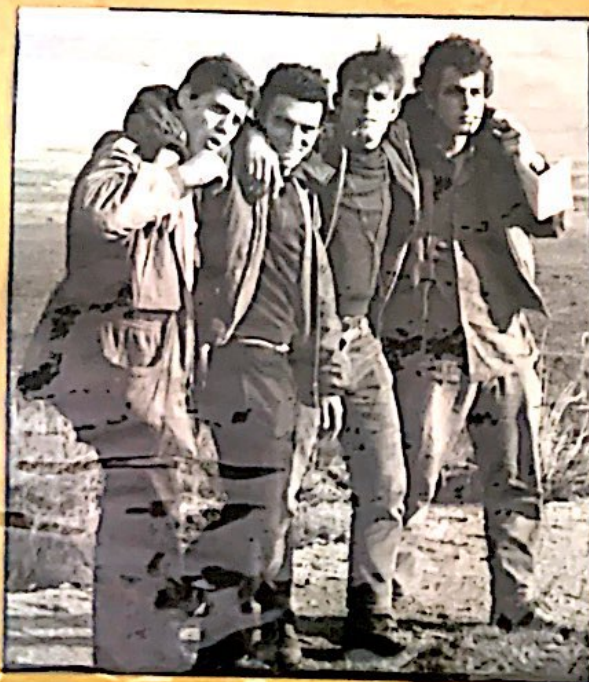
רותי :

שי היה בחור יפה בצורה בלתי רגילה יופי נדיר, כשהייתי הולכת עם חברות, והיינו פוגשות את שי, תמיד התעניינו החברות ושאלו אודותיו.

לשי היתה חליפת קורדרוי שקנה באנגליה והוא נורא אהב אותה, אך חשב שהיא מדי מגונדרת. כאשר היה בא עם החליפה, היה מתנצל חצי שעה על שהוא לובש אותה. "אבל זה כל-כך יפה", הוא אמר.

כאשר הגעתי עתה לביתו, נדהמתי מהדמיון בינו ובין אביו לא רק הדמיון החיצוני, אלא גם הדמיון בדבור וההתנהגות.

מבחינה חיצונית היה יוצא דופן. הוא היה אצלי בבית רק פעם אחת לכמה דקות, אך אמי זוכרת אותו גם כיום. שי היה בין האחרונים שהלך במכנסיים קצרים. הוא היה לבוש מסודר, אך לא הקפיד במיוחד על הלבוש, ולא התגנדר.

אודי ש' האהוד

פ' תוכי. חומה וזלעק
 צרמתי. אפי' זיידע וואס?
 חיים תמרים וצאנים
 קלנצ דאזע וריוק"ס
 אפער העכט, אפי' יפה ונאה
 חתומה, סעצ'ס קעס וואו האר האר
 זאג מאגן אפער אפער אפער
 כחצק הספין געזיידע וואס?
 אפער חתומה וואס?
 אפער חתומה וואס?

דיידע וואס?
 וואס? אפער אפער, אפער וואס?
 אפער חיים סעצ'ס חתומה וואס?
 וואס? אפער אפער חתומה וואס?
 וואס? אפער אפער חתומה וואס?
 וואס? אפער אפער חתומה וואס?

אפער אפער חתומה וואס?
 אפער אפער חתומה וואס?

(א.א.)

זן מצעד

הימים האחרים

מלים: חיים פר לחן: דובי זלצר

ביצוע: לרית פיקוד המרכז

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
אשר מעבר להרים העשנים הנוצרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים
עולים באים מן הריקעה,

יורדים אלינו מן ההרים.
צוחקים את האביב, האהבות, הנעורים,
ואת הדברים אשר שכחנו כבר איך הם נראים.

אנחנו עוד נראה ...

נצא עוד לקראתם ותוך מיבנים מחוררים,
מתוך המקלטים וושדות המשחירים,
ונצאה על הריי, ואורם הסנוורים,
מראש אנטנות מלרמה שרים כמו אלף ציפורים;
ונביט בהם קוב, נמבטים הבהירים,
ומלוות את זימרתם ניטרות של אלף נערים.

אנחנו עוד נראה ...

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
נאים כמו פרקי תנין, יפים כמו שיר-השירים.
שוטפים כמו אשד במדבר,
וורודים כמו שחר בהרים,
ימים של חסד ושלוה, ימים שקטים ומאושרים.
ורק ביום ה"זכור", ברגעי ההרהורים,
נחזור ונספר הכל הספוד לבחורים.
ונשמע את קול האש ואת מטח הכדורים,
ואת הקרב שהתחלל אז בתנופת האדירים.

אנחנו עוד נראה ...

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
נראה אותם יותר כהר מאשר משערים.
וכשיבוא השקט וימשול בשערים,
וכל דברי ימינו אלה ייחרטו בתוך הספרים,
נביט אז, זה בזה, נמבטים המוזרים,
ונזכור אז כי הלכנו יחד לימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
את הימים האחרים.

© כל הזכויות שמורות למחברים

המטה הכללי לביטחון

ש.י. הא' של ומגן			
קרטים אישיים			
שם פרטי	שם משפחה	דרגה	מס' אישי
מ	כ"ס		23422
רשימת תחפצים / המסמכים			
סוג התחפץ / המסמך	כמות	הערות	
על גולדוואלד		נעקם	אנדרל
2 עקול סלמא			
3 חפסל בלעיו אדום			
20 ג'י"ס	4		
מכשיר			

סודי -

חברת

40 דף

מחברים
מקובל
מכוסם

מבצעים מיוחדים
V פנס
שם המלמד

לאות ולעדות

כי 2129234 סגן פלטי שי זיל

גילה גבורה
במילוי תפקיד קרבי
תוך חירוף נפש

תאור המעשה

ביום ב', 8 באוקטובר 1973, קיבל הנדוד מפקדה לכבוש את מוצב החרמון. סגן שי פלטי זיל נסע ב"חולים
הפיקד. תוך-כדי עלייה לחרמון נתקל הכוח באש עזה ובשרשרת מוקשים על הכביש.
סגן שי פלטי זיל קפץ מה"חולים, ותחת אש צולבת החל בפינוי המוקשים. הכוח המשיך להתקדם מעט,
ואז נתקל באש אר.פי.גי, ממרחק של 20 מ'.
סגן שי פלטי זיל חטף מקלעון של פצו, קפץ מה"חולים ופתח באש לעבר הסורים. תוך-כדי ירי נפגעו ונהרגו
במעשיו אלה גילה אומץ-לב רב, קר-רוח, יומה ותושייה.

על מעשה זה הוענק לו

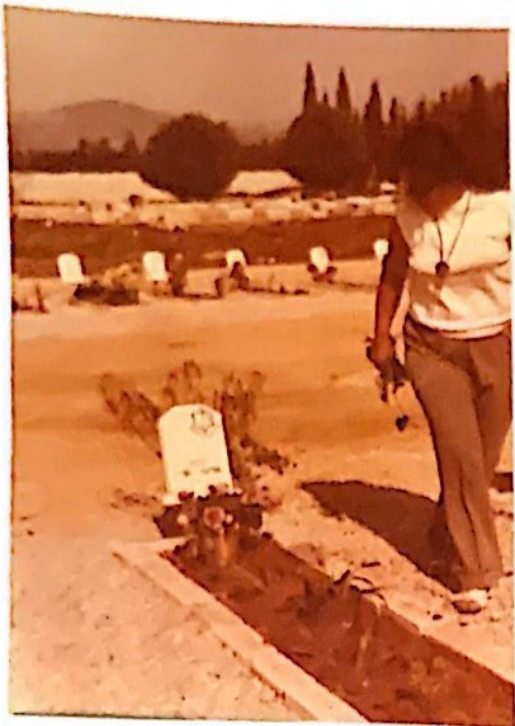
עיטור העוז

לפי חוק העיטורים בצבא הגנה לישראל תש"ל-1970

רב אלון מרדכי גור
ראש המטה הכללי

אייר תש"ל
מאי 1975

יהי זכרו ברוד

